

VERDWAALD

Karin de Graaff

Karin de Graaff

Verdwaald

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020557565

ISBN e-book 9789020557572

NUR 34

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Auteursfoto Tessa Kelderman

www.zomerenkeuning.nl

www.karindeggraaff.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Niek

Soms kon een seconde levensveranderend zijn. Het verschil tussen roem en verlies, tussen leven en dood. Tussen haat en liefde. Even knipperen met je ogen en alles was anders.

Niek wist inmiddels dat zo'n beslissend moment ook tergend langzaam kon gaan. In een bedrieglijk kalm tempo zette het je leven op de kop. Als een filmrol die traag tot stilstand werd gebracht, terwijl de laatste stukken celluloid beeld voor beeld voor je ogen verschenen. In dat uitgerekte moment waarin alles onverbiddelijk in duigen viel, had hij misschien weg kunnen rennen. Of had hij de boel tenminste kunnen proberen te stoppen. Naderhand dacht hij vaak: waarom was hij niet bijtijds weggesprint, zo hard als hij kon. Dat was heel hard, dat wist iedereen.

Dan had hij een kans gehad. Misschien.

Hij matigde vaart omdat het verkeerslicht op rood sprong. Bijna automatisch trok hij zijn pet verder naar voren, controleerde hij of zijn kraag omhoogstond en kroop hij dieper weg in zijn stoel. Wat lastig was, want hij zat al praktisch opgevouwen in de piepkleine auto. Vanuit zijn ooghoeken checkte hij de auto's die naast hem stonden. Geen speurende blikken in zijn richting? Pas toen het licht op groen sprong, en hij zijn knieën voor de zoveelste keer stootte, terwijl hij schakelde en gas gaf, merkte hij dat hij al die tijd zijn adem had ingehouden.

Niek dacht terug aan alle keren dat er neuzen tegen ruiten waren gedrukt, raampjes werden opengedraaid en zelfs armen waren uitgestoken in een poging om contact met hem te maken. Aan de vele malen dat er was gelachen en gegild. Het had hem vaak een ongemakkelijk

gevoel gegeven. Toch zou hij er heel wat voor geven als er nog eenmaal zo op hem gereageerd werd.

Wrijvend over zijn rechterknie reed hij de snelweg op. In de achteruitkijkspiegel werd Haarlem kleiner. Het was goed om weg te gaan. Maar het maakte de situatie niet minder pijnlijk.

Hij dacht aan het moment dat Edo hem had gebeld met de mededeling dat hij een passende auto had gevonden. Tijdens dat telefoontje had zijn vriend hem verteld dat de auto van zijn moeder was en dat hij die natuurlijk mocht lenen. Over het model en merk werd niet gesproken.

Maar het was een auto die dankzij zijn neutrale grijze kleur minder opviel in het verkeer dan Nieks eigen wagen. Anoniem rondrijden lukte daarin niet meer; het gevolg van een fotootje voor de bewuste auto samen met de autodealer, een schaatsfan die breed lachend met hem had geposeerd. Die foto was vervolgens op de site van de dealer beland en daarmee automatisch voor eeuwig aan het wereldwijde web vastgeklonken. Vanzelfsprekend was het nummerbord onherkenbaar gemaakt, maar op diezelfde foto sprong de kleur van zijn pas aangeschafte Audi TT RS nogal in het oog: turbo blue. Dat vond hij als oud-schaatser de meest toepasselijke carrosseriekleur. De autodealer had in het tweedehands aanbod lang gezocht naar dit model in de desbetreffende kleur. Een nieuwe auto was te duur, maar dit kon net. Enorm blij en trots was hij op zijn aanschaf geweest. De spontaan gemaakte foto met die vrolijke kerel had hij geen probleem gevonden. Tot het wel een probleem werd. Een groot probleem. Zijn hart kromp ineem bij het idee dat zijn Audi nu werkloos in een garage weggestopt stond. Het moest wel. Iedere nieuwsjager veerde inmiddels op bij die bijzondere blauwe kleur.

Vanochtend was hij in alle vroegte naar Edo's moeder gegaan, waar ook zijn vriend zou zijn. In de stille buitenwijk waar iedereen nog op één oor lag had de vrouw hem in haar ochtendjas omhelsd. Een liefgebaar waarvan hij een brok in zijn keel had gekregen. Edo, die achter haar opdook, had geknipoogd bij het zien van zijn ongemak. Na een

kop koffie had Edo's moeder hem een sleutelbos gegeven met een vrolijke glittereenhoorn. Dat had hem moeten waarschuwen.

Op de parkeerplaats had hij hoog en breed boven de piepkleine Fiat 500 uitgetorend. Zijn vriend had slechts pijnlijk geglimlacht. Met grote ogen had Niek hem gevraagd of hij niet beter toch de Renault Clio van zijn eigen moeder kon lenen. Edo had zijn hoofd geschud. 'Gast, dat ding is misschien iets ruimer maar knalgeel. Er hoeft maar één iemand op te letten en alle moeite is voor niks geweest.'

Vervolgens hadden ze zijn bagage in de auto gepropt, had hij zichzelf opgevouwen achter het stuur en was hij weggereden. Als de spreekwoordelijke dief in de nacht.

Hij schrok op omdat zijn beltoon door de auto schalde. Edo. Helaas beschikte de miniauto niet over een HD-display met touchscreen maar over een gammele telefoonhouder die zich in het ventilatierooster vast zou moeten klemmen. En dat ergerlijk genoeg niet deed. Zijn toestel was er al meerdere malen uit gegleden. Ook nu dreigde zijn mobiel te vallen en kostte het hem moeite om op te nemen.

'Sorry, maat,' verontschuldigde Niek zich. 'Opnemen is wat lastig.'

'Het rijden lukt wel?'

'Mijn knieën zitten zowat achter mijn oren, maar ik ben op weg.'

'Mooi zo. Dat koekblik van mijn moeder is niet ideaal voor jouw lange lijf, maar het was het enige onopvallende dat ik op korte termijn kon regelen.'

'Geeft niks, ik red me er mee. Dank voor alle moeite.'

'Je kunt hem zo lang gebruiken als je wilt, dat weet je.'

Niek knikte en beseftte dat zijn vriend, die ook zijn manager was, hem niet kon zien. 'Bedankt, ik waardeer het enorm.'

Edo zweeg even. 'Luister, ik vind het heel vervelend allemaal,' begon hij na een paar tellen. 'We hebben het erover gehad. Dit is volgens mij de beste manier om deze storm te doorstaan. Houd je gedeisd de komende tijd.'

Hij werd ingehaald door een vrachtwagen, alsof het universum Niek iets duidelijk wilde maken. De Fiat schudde heen en weer door de

luchtstroom. Nog zoiets wat er met zijn Audi nooit zou gebeuren. Hij klemde het stuur vast.

Edo vatte zijn zwijgen verkeerd op. 'Ik ken je, je wilt er nu het liefst met gestrekt been tegenin gaan. Jouw verhaal doen. Vechten. Maar echt, laat het overwaaien. Ooit...'

'Ooit komt de waarheid aan het licht.' Hij zuchtte. 'Geen idee hoe, maar het moet.'

'Tot die tijd houd jij je afzijdig van alle roddels en kwaadsprekerij. Sta hier boven.' Behendig leidde Edo het gesprek naar minder beladen onderwerpen. Zo spraken ze een tijd over de voetbalwedstrijd van gisteravond waarvan Niek weinig had meegekregen omdat zijn gedachten overal en nergens waren. Zijn vriend sloot af met een geruststelling. 'Wees niet bang dat mijn moeder nu in jouw auto rondrijdt.'

Dat moest er nog bijkomen, schoot er door hem heen terwijl de plastic eenhoorn tegen zijn knie bonkte.

Edo kletste verder. 'Ze kan die van Vera lenen.' Edo's vriendin had een Toyota Aygo. Een oranje. 'Die lijkt qua formaat op haar vertrouwde Fiatje.'

'En qua power ook.' Niek had zich inmiddels neergelegd bij het feit dat hij door alles en iedereen ingehaald werd.

'Proef ik hier iets van frustratie, snelheidsmaniak?'

'Dat blijft er altijd in zitten.'

'Ongetwijfeld, jou kennende. Zorg er nu maar eerst voor dat je heelhuids op je bestemming aankomt. En vooral: zorg dat niemand je opmerkt.'

'Doe ik. Een beetje rust aan mijn kop zou fijn zijn.'

'Dat komt goed. De laatste keer dat Vera en ik er waren, dronken we iedere ochtend koffie met een eekhoorn als toeschouwer.'

'Daar kan ik mee leven.' Niek grimaste. Beter dan een eenhoorn.

Daarna namen ze afscheid met de afspraak dat Edo hem direct zou bellen zodra er iets veranderde aan de hele situatie.

Opnieuw schudde de auto door de turbulentie van een passerende vrachtwagen. Hoofdschuddend zag Niek hoe het gevaarte voor hem

invoegde en langzaam maar zeker afstand nam.

De route met kaarsrechte stukken door de polder zou hem onder andere omstandigheden tot rust gebracht hebben. Hij was heel wat gewend qua verzuring, maar inmiddels voelde hij alles verkrampen. Pijnscheuten schoten door zijn knieën, bovenbenen, buikspieren en onderrug. Verder was zijn nek stijf en leken zijn schouders een massief blok beton. Zijn lichaam schreeuwde om een pauze. Even de benen strekken, zijn rug buigen of gewoon rechtop staan. Hij kon nergens terecht. De parkeerplaatsen waar hij langskwam, waren onbeschut voor blikken van passerende automobilisten en het verkeer was intussen flink op gang gekomen. Daarom reed hij stug door.

Binnen in de auto kon niets hem afleiden. Zijn speellijst kon geen verbinding maken met de antieke stereo. De radio deed het niet en er zat maar één cd in de speler. Op zich was Katie Melua best te pruimen, maar zodra de zangeres voor de tweede maal over negen miljoen fietsen was begonnen had hij het apparaat uitgezet.

Met zijn rechterhand hamerde hij op zijn dijen, waarvan de spieren brandden. Hij vroeg zich af hoe hij straks, op de plek van bestemming, uit de auto moest komen. Kruipend? Hij kreunde bij de gedachte. Dat was van later zorg, eerst moest hij er ongezien proberen te komen.

Niek

Vlak nadat Niek wakker was geworden, drong het tot hem door. De afwezigheid van geluiden. Geen optrekkende auto's, claxons van ongeduldige chauffeurs of stemmen van voorbijgangers. Zelfs geen krijsende meeuwen of klussende buurtgenoten.

Hij opende zijn ogen en keek omhoog. Door het puntdak leek de ruimte net een tent. Gapend reikte hij naar zijn mobiel. Terwijl hij zijn arm uitstreckte naar het gammele tafeltje dat voor een nachtkastje doorging, besepte hij dat het ding er niet lag. Advies van Edo. Volgens hem was die telefoon een stressfactor van jewelste. 'Als je wilt weten hoe laat het is, kijk je gewoon op de klok,' had hij gezegd.

Om niet helemaal afgesloten te zijn van de buitenwereld had hij met zijn vriend, en zijn ouders, een aantal dagen en tijdstippen afgesproken dat ze elkaar zouden bellen. Niet te veel en te vaak.

'Kom jij eerst maar goed tot rust.' Edo was stellig geweest.

Niek had alles braaf in zijn agenda genoteerd. Een papieren agenda. Hoe analoog.

Geeuwend kwam hij overeind en keek rond. Het enige raam bood uitzicht op een boom. Die ochtend was hij rond koffietijd bij het huisje aangekomen dat zijn vriend voor hem geregeld had. Werkelijk, Edo was een brok graniet in de rondrazende tornado die zijn leven tegenwoordig moest voorstellen. Het vakantiehuis met veranda, een uit de kluiten gewassen blokhut, was van Vera's oom en tante. Zij hadden er geen problemen mee als Niek er een tijd verbleef. Gelukkig waren er nog aardige mensen.

Het laatste deel van de rit had hem flink wat moeite gekost. De

routeplanner had het opgegeven en Edo's beschrijving op een papiertje bleek heel kort en bondig. Eerst was hij verkeerd gereden. Vervolgens had hij in slakkentempo door het verlaten gebied vol onverharde wegen moeten rijden om dat ene zijweggetje niet te missen. Nergens was een aanwijzing te vinden. Dat uitgestorven landschap was natuurlijk perfect, maar in dit geval niet zo handig. Eenmaal bij het huis, nadat hij zich half rollend uit de Fiat had gewerkt en zijn spieren tot leven had gewekt, had Niek zijn spullen naar binnen gebracht. Vlug, zonder op of om te kijken, een gewoonte die hij zich de laatste weken had aangeleerd. Tijdens die handelingen was de overweldigende buitenlucht hem meteen opgevallen. Ondanks alle haast. Het rook er groen. Kruidig, fris en zuiver.

Binnen wist hij niet goed wat te doen. Het was nog niet eens middag. Staand in de kleine woonkamer had hij lang voor zich uit gestaard. Zijn ogen hadden weinig geregistreerd. Wel was een verlammende vermoeidheid vanuit zijn tenen omhooggekropen. Via een smalle houten trap kwam hij op een zolder met puntdak. In de open ruimte stond een tweepersoons ledikant tegen een van de schuine zijden. Even een kwartiertje liggen had hem een goed idee geleken.

Op het tafeltje stond een wekker. Een ouderwetse met twee bellen bovenop. Het ding tikte kloek de minuten weg en gaf aan dat het inmiddels halverwege de middag was.

‘Ik had het blijkbaar nodig,’ mompelde hij.

Op blote voeten liep hij naar het raam. De houten planken kraakten licht door de beweging. Een meter voor het raamkozijn stopte hij. Nog zo'n gewoonte. Recent aangeleerd zodat hij niet zichtbaar was voor iemand die op straat naar boven stond te loeren. Hier was alleen die boom waarvan de bladeren in de wind bewogen. Na een lichte aarzeling opende hij het raam en stak hij zijn hoofd naar buiten.

Tussen al het groen ontdekte hij paarse stukken heide. Het hobbelige zandweggetje naar het huis verdween als een beige spoor in de verte achter een groepje bomen. Daarachter zag hij de omtrekken van een bos. Dichterbij was er lage begroeiing. Afgezien van de bladeren

bewoog er niets. Zelfs de beloofde eekhoorn zag hij nergens. Nogmaals liet hij zijn ogen over de omgeving gaan. Het land was compleet verlaten. Het voelde of de wereld hem de rug had toegekeerd.

Het leek een goed idee, al had hij wat gearzeld. Dat kwam vooral doordat hij zijn zinnen had gezet op een programma waarin hij zichzelf fysiek en mentaal tot het uiterste kon uitdagen, zoals *Expeditie Robinson* of *Kamp Van Koningsbrugge*. Helaas voor hem was de planning van beide tv-programma's al rond, maar een redacteur had contact opgenomen. De jongeman, naar later bleek een junior-redactielid, had hem een ander voorstel gedaan. Of Niek wilde meedoen aan *Save the date*? Dat was een combinatie van diverse tv-programma's: de speluitdagingen van *Expeditie Robinson* en het vermakelijke van *First dates*.

Op prachtige locaties in het buitenland moesten bekende Nederlanders telkens een spel doen of door een parcours gaan, waarna de winnaar op date ging. *Save the date* leverde spectaculaire en soms ontroerende beelden op. Juist de combinatie van sportiviteit, hilariteit en romantiek sprak een breed publiek aan. Vorige seizoenen hadden geweldige kijkcijfers opgeleverd en een ex-voetballer had zich tot publiekslieveling opgewerkt. Tijdens de spelonderdelen liet hij zijn sportieve kant zien en bij het daten toonde hij zijn gevoelige kant. Zijn loopbaan had een geweldige positieve boost gekregen.

Edo had het voorstel toegejuicht. 'Lang niet iedereen kent de echte Niek Bakker. Bij *Save the date* kun je gewoon jezelf blijven. Zo kan een breder publiek zien wat een toffe jongen je bent.' Natuurlijk had Niek zijn vriend en manager na die opmerking een flinke duw gegeven. Edo had zijn schouders opgehaald. 'Ik zeg het gewoon zoals het is. Deelnemen aan dit kijkcijferkanon zal alleen maar goed zijn voor je tweede leven.'

Dat was Edo's benaming voor Nieks carrière na het schaatsen. Zijn vriend had zich tijdens zijn schaatsloopbaan als manager opgeworpen en dat was hij na die tijd gebleven. Niek vond het prettig dat er iemand meedacht. Over reclamedeals. Over deelnames aan praatprogramma's.

En over schnabbels, de echt goedbetaalde klussen waarvoor hij amper moeite hoefde te doen. Even opdraven bij bedrijven, een enthousiast praatje houden of een openingshandeling verrichten. Dat alles was echter vluchtig en van korte duur. Er moest meer bestendigheid komen. Niek was al in overleg over een juniorenteam dat hij zou coachen.

Hij dacht terug aan hun gesprek over zijn deelname aan *Save the date*. Ze hadden op een terras gezeten en met elkaar geproost. Zijn vriend had hem aangekeken. ‘Wie weet komt er nog romantiek op je pad?’

Dat had Edo een tweede duw opgeleverd.

Terwijl Niek op het stoepje voor het vakantiehuis zijn veters strikte, bedacht hij hoe het lachen hem gaandeweg de uitzendingen was vergaan.

Het telefoontje van Edo na de derde aflevering. ‘Wat is dit? Ik dacht dat je zei dat alles probleemloos was verlopen?’

Dat wás ook zo! Ontzet had hij tijdens het bekijken van die aflevering moeten toezien hoe het leek alsof hij een touwbrug saboteerde.

***Save the date*, aflevering 3**

Begeleid door muziek zien we de jungle van Thailand van bovenaf via dronebeelden. Het groen wordt onderbroken door een diepe kloof met een touwbrug. Dan klinkt de basstem van de commentator: ‘Vorige week streden de vrouwen om een date, nu zijn de mannen aan de beurt. Zij strijden om de winst. De winnaar van deze week gaat op date met zangeres Saphira, de publiekslieveling die wel wat liefde kan gebruiken. Ze heeft het behoorlijk zwaar gehad na haar verbroken relatie. Daarbij kwamen ook nog de zorgen om haar zieke vader. Welke man steelt haar tere hart tijdens de komende date?’

De camera zoomt in op zes deelnemers die hardlopen over een pad. Niek heeft een voorsprong. Omar en Ruben volgen op een flinke afstand. Jeffrey blijft aan een tak haken. Derk-Jan staat hijgend stil.

Commentatorstem: 'Onze kandidaten zijn net begonnen, maar Niek lijkt nu al onverslaanbaar.'

We zien Niek, in shorts en shirt, die zich een weg baant langs bomen en struiken. Hij arriveert als eerste bij de touwbrug en neemt de situatie in zich op. Zijn stem klinkt: 'Is dit stevig?'

Op de dronebeelden rent Niek over de touwbrug. Dan zien we Niek vanaf rugzijde. Hij staat bij de palen waar de touwbrug aan vastzit. De brug beweegt door zijn toedoen.

Commentatorstem: 'De oud-schaatser neemt overduidelijk zelf de touwtjes in handen...'

Niek vervolgt met een grijns zijn weg over het oerwoudpad.

Commentatorstem: '... met dramatische gevolgen.'

Er volgen beelden van de gevaarlijk bungelende touwbrug boven de kloof. De camera toont andere kandidaten. Bezweet. Vertwijfelde gezichten.

Commentatorstem: 'Onze andere deelnemers komen niet meer over de brug.'

Er zijn beelden van Niek die met zijn armen omhoog bij de finish arriveert. Hij balt zijn vuist triomfantelijk: 'Yes!'

Om beurten geven de deelnemers commentaar terwijl ze in hun eentje voor de camera staan, in kleine interviews.

Ruben: 'Geen idee wat hier gebeurd is.'

Niek: 'Het was heel zwaar, maar wát een wedstrijd.'

Omar: 'Dit was zo niet tof.'

Jeffrey, hoofdschuddend: 'Dat dit kan!'

Derk-Jan, met rood hoofd en nog nahijgend: 'Echt niet normaal.'

Niek: 'En nu de date. Ik ben benieuwd.'

Er klinkt romantische muziek. Bij de ondergaande zon zien we op het strand een gedekte tafel onder een baldakijn met wapperende witte doeken.

Commentatorstem: 'Onze lieflijke zangeres en snelle schaatser zijn op weg naar hun eerste date.'

Saphira en Niek volgen een bloemenspoor naar de tafel. Ze ne-

men plaats voor het diner. Om hen heen branden kaarsen in windlichten. Ze proosten met elkaar.

Er volgen weer kleine interviews.

Saphira, stralend: 'We hadden het echt gezellig. Ik voelde een klik tussen ons.'

Niek, weggijkend: 'Het was wel oké.'

Zittend op de bank was Nieks mond opengefallen bij het zien van alle suggestieve beelden. En die kleine interviews... Op sociale media was meteen het nodige commentaar gekomen dat die oud-schaatser blijkbaar niet zo sportief was als het erop aankwam. En dat was pas de derde aflevering geweest.

Dat prutsmomentje bij de touwbrug herinnerde Niek zich nog. Voordat hij dat gammele geval op ging, had hij de stevigheid gecheckt. Veiligheid voor alles. Natuurlijk had hij geprobeerd contact op te nemen met de andere kandidaten. Hij wist niet beter dan dat iedereen leuk contact met elkaar had gehad. Na alle opnames had hij dan ook met een goed gevoel afscheid genomen van de andere deelnemers. Ruben, de vrolijke tv-bioloog, was de enige die reageerde. Ook hij had er niets van begrepen. Ruben was na Niek bij de brug gekomen en was er, weliswaar wiebelig, gewoon overheen gelopen.

'Edo, ik heb geen idee wat er is gebeurd.' Er was van alles door zijn hoofd geflitst. De beelden zagen er zo overtuigend uit dat hij aan zichzelf begon te twijfelen. Had hij die brug per ongeluk kapotgemaakt? Maar Ruben had er ook op gelopen...

Edo en hij hadden verschillende pogingen gedaan om het productie-team te bereiken, maar werden afgescheept met vage excuses dat de redacteuren intussen elders werkten. Verder had hij een mail gekregen met de weinig begripvolle mededeling dat de beelden voor zich spraken.

Per aflevering was Nieks paniek groter geworden. En uiteindelijk...

Met een ingehouden grom trok hij de voordeur dicht. Buiten was nog altijd niemand te zien. Ook geen eekhoorn. Hij trok zijn pet recht

en keek naar zijn hardloopschoenen. Omdat hij verder niets te doen had en de rest van de dag hem leeg aangaapte, viel hij terug op iets wat zijn leven lang al zijn tweede natuur was: bewegen. Een rondje over de kronkelende zandpaden zou hem goed doen.

Hij wilde de hardloopapp Strava aantikken op zijn smartwatch, maar zag de zinloosheid daarvan in. Ten eerste was zijn pols maagdelijk leeg. Ten tweede was die app activeren het stomste wat hij op dit moment kon doen. Het zou zijn locatie verraden.

Kan Niek Masja zijn ware zelf laten zien?

Voormalig topschaatser Niek doet mee aan een dating-programma voor BN'ers in de hoop zijn carrière een nieuwe boost te geven. Zijn deelname pakt echter nadelig uit en hij wordt door het publiek gecancelled. Om bemoeizuchtige paparazzi te ontduiken en na te denken over zijn leven, vertrekt Niek naar een huisje op de Drentse hei. Hier verwacht hij niemand tegen te komen, maar hij stuit al snel op herderin Masja en haar kudde schapen. Wat hij niet weet, is dat Masja haar echte werk als influencer voor hem verzwijgt. Na een incident op de hei komen ze nader tot elkaar, en Masja voelt zich steeds schuldiger over haar geheim. Bovendien kunnen ze zich niet voor altijd blijven verstoppen voor de buitenwereld...

Karin de Graaff neemt je in deze sfeervolle feelgoodroman mee naar de Drentse hei, een oase van rust ver weg van de showbusiness en sociale media die Niek en Masja plagen. *Verdwaald* is een verhaal over identiteit, vertrouwen en natuurlijk de liefde.

 Romanserie

ISBN 978 90 2055 756 5 NUR 344

9 789020 557565 >

www.romanserie.nl